

Rozhovory o živote 6

Michail Veličko

kandidát ekonomických vied.

Video s českými titulkami: [TU](#)

OBSAH: Schémy fungovania psychiky | Kolektívna psychika — Egregory | Kategórie egregorov | Konfliktnosť a imunitný systém egregorov | Prax je kritériom pravdy | Predstavivosť vs. Intuícia | Intuíciu je počuť len pri správnom emočno-zmyslovom naladení | Božie vnuknutie, prorocko | Paranormálne experimenty a etika | Kritérium pravdivosti teórie

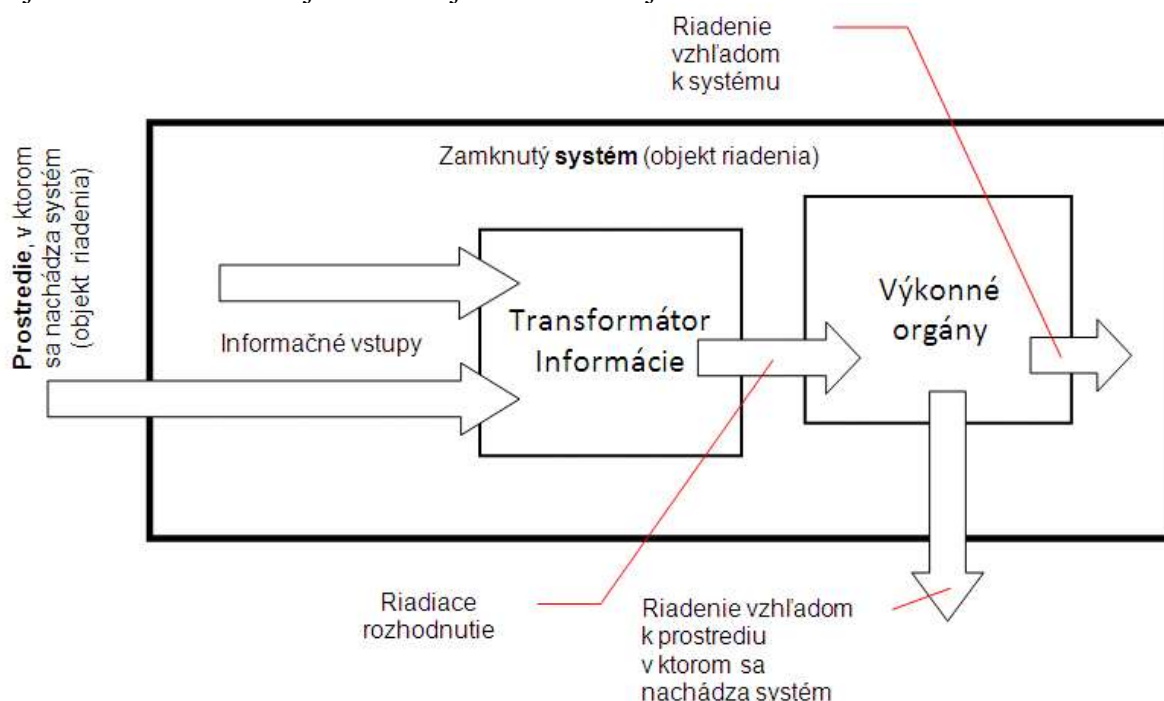
MV: Zaoberali sme sa rôznymi komponentmi štruktúry psychiky a rôznymi komponentmi psychiky ako procesu. Ďalej vzniká otázka, ako by to všetko malo fungovať v normálnom/ideálnom stave, a aké od tohto normálu/ideálu môžu existovať odchýlky?

[Schémy fungovania psychiky](#)

Zatiaľ sa obmedzíme len jednoduchým intuitívnym chápaním toho, že **psychika rieši úlohy riadenia**.

Odolnosť psychiky — znamená jej schopnosť garantovane riešiť rôzne typy riadiacich úloh (pod vplyvom vonkajších okolností a po dobu dlhšie trvajúcich časových intervalov).

Všetky krátke procesy sú totiž aj tak len fragmentmi dlhšie trvajúcich procesov, alebo prebiehajú na ich pozadí. Preto čím je proces dlhší, tým je väčšia pravdepodobnosť a nádej, objaviť v ňom niečo zaujímavé. Tu je obrázok. Čo je na ňom zobrazené?

Je to veľký obdĺžnik obtiahnutý hrubou čiarou. To v pojmoch teórie riadenia označuje **uzavretý/zamknutý systém**, teda (riadený) objekt a systém (ktorý objekt riadi) ktorý sa sám nachádza pod vplyvom okolitého **prostredia**.

V hraniciach uzavretého systému sa nachádza transformátor informácií a výkonné orgány.

— Funkciou **transformátora informácií** je vypracovať riadiace rozhodnutia na základe vstupného informačného toku.

— **Výkonnými orgánmi** rozumieme to, čo riadiace rozhodnutie uvádza/aplikuje do života.

Aké tu máme **vstupné informačné toky**?

— Jeden tok prichádza z vonkajšieho prostredia a

— druhý tok informácií prichádza zo samotného riadeného objektu (*ten popisuje jeho vnútorný stav a reakciu na riadenie*).

Výkonné orgány generujú dva toky svojho pôsobenia:

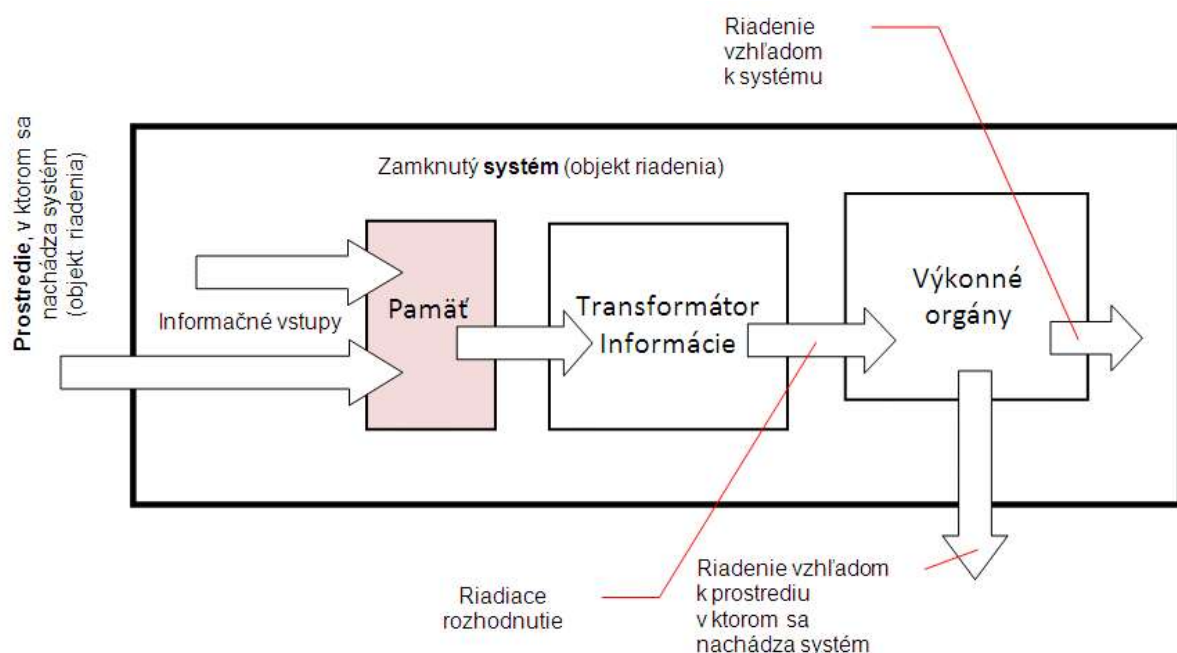
— Prvý tok pôsobí na vonkajšie prostredie a

— druhý priamo na samotný riadený objekt.

Ak to aplikujeme na človeka jednotlivca, tak riadeným objektom je jeho organizmus, riadiacim systémom je jeho psychika a vonkajším prostredím je pochopiteľne život, ktorý prechádza. Táto schéma riadenia zobrazuje pracovný režim, keď **vstupný tok informácií sa okamžite premieňa na riadiaci zásah**. Čo tu chýba?

Chýba tu pamäť. Aké to má dôsledky? Má to také dôsledky, že ak existuje nejaký vonkajší subjekt, tak môže do informačného toku z vonkajšieho prostredia vložiť svoj riadiaci signál, ktorý spôsobí to, že transformátor informácií vypracuje také riadiace rozhodnutie, ktoré bude zodpovedať záujmom tohto vonkajšieho subjektu.

Existuje aj ďalšia varianta. Čím sa odlišuje od prvého obrázku?

Auditórium: Je tam jeden štvorček navyše.

MV: Hlavný rozdiel je v tom, že vstupné prúdy **informácie tečú najprv do pamäte** a až odtiaľ sa čerpajú všetky potrebné informácie pre vypracovanie riadiaceho zásahu.

Ako sa teda líši riadenie v týchto dvoch schémach? Rozdiel je v tom, že ak sa vo vonkajšom prostredí nachádza nejaký subjekt, ktorý do informačného toku z vonkajšieho prostredia vkladá nejaký svoj riadiaci signál a všetko toto sa uloží do pamäte, potom neexistuje žiadna záruka, že vonkajší riadiaci signál naozaj ovplyvní proces aktuálneho riadiaceho rozhodnutia.

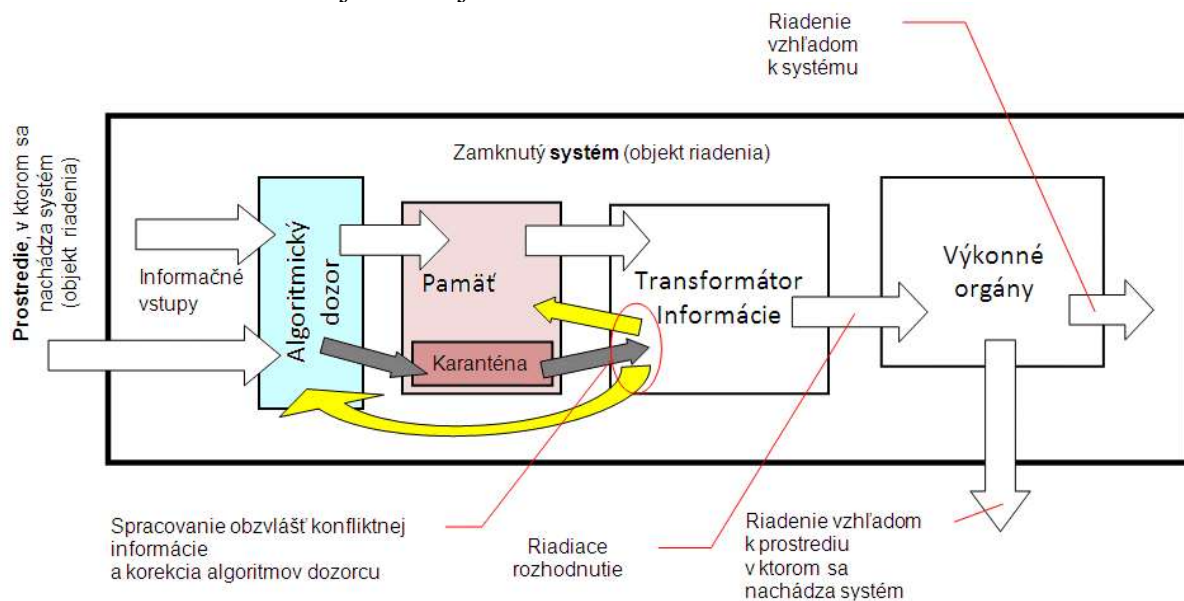
Vedie to však k ďalšej otázke: vzhľadom na to, že pamäťové pole môže narásť obrovské, proces spracovania riadiaceho rozhodnutia bude (*pri rovnakom výkone transformátora informácií*) trochu pomalší.

— Ak pôjde o krátke časové intervaly, potom bude táto schéma (*vypracovania riadiaceho rozhodnutia*) odolnejšia voči chybám, oproti prvej schéme (*kde je riadiace rozhodnutie prakticky funkciou priebežne vstupujúcich informačných tokov*).

— Ak pôjde o dlhšie časové intervaly, môže sa stať, že informácia, ktorá sa stala súčasťou vonkajšieho signálu pokúšajúceho sa riadiť tento objekt, sa niekedy v budúcnosti stane podkladom spracovania riadiaceho rozhodnutia. Tak teda vzniká problém:

Čo možno urobiť, aby sme to vylúčili?

Takto sa dostávame k tretej riadiacej schéme.

Čím sa odlišuje? Odlišuje sa tým, že skôr než sa informácia dostane do pamäti, prechádza akýmsi **strážnym algoritmom** (*dozorom*), ktorý preveruje či je táto informácia „*hodnoverná/nehodnoverná či neurčitá*“. To, čo je hodnoverné sa púšťa do pamäti, a čo je neurčité sa ukladá do akejsi **karantény**. Riadiace rozhodnutie sa potom vytvára len na základe hodnoverného segmentu pamäte.

Transformátor informácií tu zároveň dostáva ďalšiu doplnkovú úlohu dvojitého typu:

- 1. Analyzovať všetko, čo sa nachádza v karanténe.
- 2. *Zdokonaľovať strážny algoritmus* na základe výsledkov analýzy informácie z karantény, a popritom *hodnotiť efektivnosť prijatých riadiacich rozhodnutí*.

Je jasné, že ak systém pracuje v tomto režime a výkon transformátora informácií sa nezmení, tak rýchlosť spracovania informácie bude ešte nižšia, než v minulom prípade. Avšak odolnosť voči chybám bude najväčšia spomedzi všetkých troch schém.

Čo to znamená v aspekte nášho každodenného života, praxe, činnosti?

Znamená to, že **ak nám záleží na tom, aby všetko prebiehalo dobre, potom normálnym (najbežnejším) režimom práce našej psychiky bude schéma č.3.**

Schému č.2 možno chápať ako režim fungovania psychiky v nejakých **potencionálne nebezpečných situáciách**, keď ešte stále máme čas na tvorbu viac-menej normálneho (*z hľadiska efektívnosti*) riadiaceho rozhodnutia.

Schéma č.1 je režim riadenia v **katastrofickej situácii**, keď je rýchlosť jednania najdôležitejším atribútom funkčnosti systému riadenia. Je to ten prípad, ktorý charakterizuje táto veta: „Lepšie je aspoň nejaké riadiace rozhodnutie, než žiadne!“ (*Lepšie urobiť aspoň niečo, než nič*)

Ak to všetko zhrnieme, tak môžeme povedať, že človek:

1. musí kontrolovať sám seba, aby v jeho živote prebiehalo všetko viac-menej úspešne a bezproblémovo. Aby problémy zdedené z minulosti sa pomaly ale iste stávali minulosťou a ich následky sa zmiernovali. Medzi funkcie takejto sebakontroly patria nasledovné veci:

— Sú to otázky emočno-zmyslového naladenia (psychiky).

— A obnovenie strateného správneho zmyslového naladenia (psychiky) v tempe svojej činnosti.

2. druhou vecou je pozorne dohliadať na to, aby psychika pracovala podľa schémy č.3, keď funguje aj strážny algoritmus, aj karanténa, a keď transformátor informácií sa zaoberá nielen spracovaním riadiacich rozhodnutí, ale aj analýzou informácií v karanténe a zdokonaľovaním strážneho algoritmu.

Pokiaľ ide o dlhšie časové intervaly, tak je tu ešte jedna dôležitá úloha:

pozorne strážiť, aby sa nám nikdy neprerušovala nasledovná reťaz: *osvietenie rozlíšením + pozornosť + analýza informácie danej rozlíšením + zdokonaľovanie videnia a chápania sveta + činnosť na osnove zdokonaleného videnia a chápania sveta*. Pretože narušenie ktoréhokoľvek z aspektov sebakontroly v tejto oblasti môže viesť k rôznym nepríjemnostiam.

Kolektívna psychika — Egregory

Už sme hovorili o tom, že my všetci tak či onak vytvárame kolektívnu psychiku. Kolektívna psychika má svoj vlastný kolektívny intelekt. Táto kolektívna psychika sa v latinskej tradícii nazýva „*egregor*“. Realita je taká, že ktorákolvek individuálna psychika vždy spolupracuje s nejakým egregorom. To nás privádza k otázke: „*Akú úlohu môže hrať každý jeden človek v tom či onom egregore?*“

Ide o rôzne režimy:

Prvý režim — znamená byť len **energetickým zdrojom egregoru**. To znamená, že všetka vaša energia s výnimkou tej, ktorú potrebujete na udržanie svojej životnej činnosti na minimálnej úrovni, bude odčerpávaná nejakým egregorom (*alebo egregormi*) a vy sa budete neustále cítiť vyčerpaný. Je to taký režim, povedzme, dojenej kravy alebo batérie, ktorej všetky funkcie sa zužujú len na energetické dobíjanie nejakého systému.

Druhý režim — znamená byť **výkonným mechanizmom egregoru**. V takom prípade sú všetky vaše záujmy, ciele a spôsob konania tak či onak vyvolané egregorom. Vaša vôľa, racionalita sú vylúčené z procesu tvorby riadiacich rozhodnutí vo všetkých bodoch plnej funkcie riadenia: od zistenia problému a vytýčenia cieľa až do realizácie riadiaceho rozhodnutia. (*Tu človek uvažuje a koná podľa hotových algoritmov a metód ktoré obsahuje egregor, nevypracováva ich sám, a vykonáva nie svoju vôľu ale vôľu egregora**)

Tento režim plne zodpovedá tomu, čo možno nazvať *egregoriálnou posadnutosťou*. Rozdiel od posadnutosti *zlým duchom* je len v tom, že „zlý duch“ (*z pohľadu chápania sveta na základe trojjednoty matérie, informácie a miery*) je chápaný ako informačno-algoritmický vírus (*pri analógií s počítačom*), zapísaný na neakej *pol'ovej štruktúre*, ktorá prenikla do biopoľa človeka, kde sa živí jeho energiou, ovplyvňuje jeho psychickú činnosť a energetiku, a v konečnom dôsledku ju deformuje.

V takom prípade *polové telo* egregoru môže existovať samostatne a s našim biopolom je len určitým spôsobom prepojené. Nemožno povedať, že by egregor do nás vstúpil už aj preto, že náš organizmus by nevydržal energetickú silu tohto egregoru, lokalizovaného priamo v organizme.

Tretí režim — (*symbióza jedinca s egregorom*) možno nazvať „**egregoriálnym líderstvom**“. To znamená, že egregoriálny líder je vo vzťahu k celému egregoru jeho operátorom (*manažérom, resp. kápom*). To on určuje režim fungovania egregoru a egregor je podriadený jeho zmysluplnej vôli. V tomto aspekte sa javí byť nad egregorom. No súčasne je organizácia psychiky a energetiky egregoriálneho lídra taká, že on sám je zajatcom egregoru a bez cudzej pomoci nie je schopný sa z neho vymaniť. Z toho dôvodu k egregoriálnemu lídrovi nemôže preniknúť žiadna egregoriálne cudzia informácia, kým sa nachádza v jeho moci.

Štvrtý režim — možno nazvať „**programátorom**“. To znamená, že samotný človek je nezávislý od egregoru, ale dokáže s ním vstúpiť do súčinnosti a jeho psychika je taká, že dokáže zmeniť algoritmiku egregoru, ciele jeho fungovania aj informačno-algoritmické zabezpečenie. Následne egregor začne fungovať v trochu inom režime, zmení sa kvalita života a charakter činnosti: *egregoriálnych zdrojov, výkonných mechanizmov egregoru i egregoriálnych lídrov, ktorých môže byť viacero*. Okrem toho existuje ešte jeden variant.

Piaty režim – môže nastať situácia, že jedinec sa z nejakých príčin stane nositeľom informácie a algoritmov takej dôležitosti v noosféro-egregoriálnych procesoch, že **sám sa ocitne v postavení egregoru**. V niektorých zdrojoch sa takéto prípady spomínajú. Takí ľudia sa nazývajú „Ódin“, čo sa zhoduje s menom starovekého severského boha.

Auditórium: Možno „Odín“? (*Rusky odín = jeden*)

MV: Tam, kde som sa s týmto menom stretol, bol prízvuk na prvej slabike „Ó“.

Auditórium: Tak to často hovoria.

MV: Asi áno, ale problém tu nespočíva vo výslovnosti, ale v podstate, ktorú toto slovo vyjadruje. Ďalej sa môžeme spýtať: A čo je vlastne normálne? **Normálnou by pre človeka mala byť úloha „programátora“ vo vzťahu ku všetkým sociálne podmieneným egregorom. Prechod do iných statusov by mal byť len svojvoľným, na základe riešenia určitých úloh.** Pokiaľ ide o egregory, s ktorými je psychika jedinca v bezalternatívnej súčinnosti, tak ich môžeme rozdeliť do dvoch kategórií:

Kategórie egregorov

Biosférické egregory — sú späté s krajinou, v ktorej sa človek buď narodil, alebo kde sa mu podarilo začať žiť, po tom čo sa tam presťahoval. Pretože zďaleka nie vždy, po tom čo sa človek presťahuje na iné miesto, môže ďalej žiť. Miestne biosférické egregory ho totiž nemusia vôbec prijať, potom sa začnú rôzne zdravotné ťažkosti a budú prichádzať rôzne situačné problémy. Ak sa mu napríklad v jeho vlasti darilo, tak na novom mieste sa mu dariť nemusí práve z mimosociálnych aspektov.

Druhou skupinou egregorov sú **kultúrou podmienené egregory**, ktoré sa vytvorili v historickej minulosti a vznikajú aj v súčasnosti. Časť z nich pretrváva dlhšie, než je doba ľudského života a časť z nich vzniká, funguje a zaniká v rozmedzí trvania ľudského života.

Kultúrne a Religiózne egregory obopínajú život mnohých generácií. **Profesijné/remeselné egregory** pretrvávajú len po dobu existencie daných profesií alebo fungovania človeka zastupujúceho danú profesiu. Tento aspekt treba mať na pamäti a premýšľať navyše o svojej osobnej spolupráci s egregormi, ktoré môžu existovať.

Najťažšie to majú samozrejme tí ľudia, ktorí sú oddávna spojení s nejakým jedným egregorom a žijú úplne pod jeho nadvládou. Prečo? Pretože pre takého človeka je veľmi ťažké rozoznať, čo patrí jeho osobnosti a čo je informačno-algoritmickým obsahom egregoru. Ak sa život človeka vyvinul tak, že bol v rôznych etapách života a počas jedného dňa napojený na rôzne egregory, mohol si všimnúť, že na riešenie jedného a toho istého problému (*v ten istý deň a pri rovnakých východiskových údajoch*) mu prichádzajú na um navzájom si odporujúce riešenia.

Prečo? Pretože, keď sa vypracováva jedno riešenie, tak je napojený na jeden egregor, a na tvorbe tohto riešenia sa zúčastňujú informácie a algoritmy tohto egregoru. A keď sa potom neskôr prikláňa k inému riešeniu, tak tohto procesu sa zúčastňuje už nejaký iný egregor. Túto okolnosť si teda človek nemusí vysvetľovať ako nejakú svoju vnútornú schizofréniu, či dôsledok Ja-centrizmu, ale ako výsledok toho, že v dôsledku osobitosti svojej psychiky môže tancovať medzi rôznymi egregormi.

Najčastejšie k tomu dochádza, ako dôsledok sobášov medzi vyznávačmi rôznych náboženstiev, rôznych národností alebo aj vplyvom telegónie. To je, keď má dieťa jedného otca ktorý dodal spermiu, avšak v jeho biopoli sú odrazení ako otcovia aj všetci milenci, ktorí figurovali v živote jeho matky. A keďže v rôznych rodových egregoroch môžu na rovnaké otázky existovať protirečivé informácie a algoritmy, tak keď sa deje nejaká situácia, riešenie prichádzajúce z iných egregorov sa nemusí vždy zhodovať s tým, čo máme uložené vo vlastnej pamäti. To znamená, že v našej pamäti je osobnostná zložka lokalizovaná na materiálnych nosičoch nášho organizmu, ale je tam aj egregoriálna zložka, vďaka ktorej človek môže mať prístup k informáciám, ku ktorým by sa reálne vo svojom živote nemohol dostať.

Jednou z variant spomienok na minulé životy je prístup k egregoriálnej pamäti. No nemusí to byť priamo vaša osobná pamäť: v literatúre sú popísané také prípady, že istý pán sa pomocou hypnózy zaoberal otázkami svojich minulých životov. Takto rozprával, že bol kupcom, majiteľom lode, že sa vydal na plavbu, kde ho prepadli piráti a ich vodca ho zabil. Pri ďalšej seanse hypnózy rozpráva, že sa narodil niekde v rybárskej dedinke, a potom sa z neho — pôvodne rybára — stal pirát, dokonca vodca pirátov a raz prepadol loď, kde zabil nejakého kupca. Tu sa teda javí, že jedna duša by mala byť v rovnakom čase pirátom aj kupcom. To ale nie je jediný prípad takéhoto druhu, pretože iný človek tiež v stave hypnózy si spomínal na svoje minulé životy a spomenul si, že bol ženou a rodil dieťa a pri inej seanse si zasa spomínal na to, že bol tým dieťaťom.

Aby sa dalo takéto svedectvo o minulých životoch interpretovať, buď musíte mať celkovo inú predstavu o Všetomíre, kde jedna a tá istá duša v rôznych svetoch môže vykonávať rôzne funkcie, alebo musíte vychádzať z toho, že tá istá duša v mnohých prípadoch môže ovládať rôzne telá v rovnakom historickom období. Preto nie nadarmo zostávajú minulé životy pre väčšinu ľudí uzavreté, a to z jedného prostého dôvodu, lebo ak aj boli u nich minulé životy, tak chyby v nich urobené sú tak či onak zabudnuté a nemajú vplyv na ďalší rozvoj duše a riešenia morálno-etických problémov v tomto živote.

A Preto, ak človek žije neuvážlivo, všetko čo prichádza z egregoriálnej algoritmiky sa spracováva v automatickom režime — mimo vôľu, mimo myseľ (*schéma č.1*). Ak sa pozriete na životopisy svojich príbuzných v niekoľkých pokoleniach, tak ak bol pre spoločnosť typický neuvážlivý život orientovaný len na uspokojovanie fyziologických potrieb a nejakých tradičných, všedných životných záujmov, potom v osudoch príbuzných sa v rôznych

dekoráciách opakujú v podstate rovnaké situácie, fungujú rovnaké algoritmy a robia sa tie isté chyby. Za podmienky, že všetci žijú neuvážливо.

Východ z takéhoto egregoriálneho rodového otroctva je len jeden:

— **Uvážlivý prístup k životu¹**

— **a zároveň stanovenie si cieľov nad rámec fyziologických a všedných potrieb.**

To znamená nájsť si kvalitnejší zmysel života. **Preto človek musí rozvíjať svoju osobnosť a nebyť len človeku sa podobajúcim zvierat'om, zombi či démonom.** Na to je však potrebná vôľa a úprimné vyznávanie toho, čo možno nazvať Zámerom Najvyššieho (*Prozreteľnosťou*) a svojho podielu na ňom.

Prečo hovorím o *úprimnom vyznávaní*?

Pretože ak je človek *úprimný* a niekde urobí chybu, tak skôr či neskôr pomocou nasledovnej reťaze: *osvietenie — rozlíšenie — pozornosť — analyzovanie — zdokonaľovanie videnia sveta* — pod podmienkou, že bude žiť podľa schémy č.3 so strážnym algoritmom a karanténou, tak všetky chyby v jeho chápaní sveta, vrátane chýb vo vyznávaní Zámeru, budú postupne odstránené a ich negatívne následky pominú.

Konfliktnosť a imunitný systém egregorov

Ďalej to vyzerá tak, že v prípade ak je psychika jedinca zamknutá na niekoľko egregorov, vrátane konfliktných, človek sa ocitá vo veľmi nebezpečnej situácii. Z akého dôvodu?

Pretože v každom sociálne podmienenom egregore (*ak nie v úplne každom, tak v mnohých z nich*) existuje zložka, ktorú možno charakterizovať ako **imunitný systém egregoru**. Táto má jedinou úlohu, neutralizovať a zničiť všetko to, čo nesie egregoriálne nekompatibilnú informáciu. Ak sa človek ocitne v situácii, keď je zamknutý k dvom konfliktným egregorom a tieto nesú navzájom nekompatibilnú, nezlučiteľnú informáciu, tak sa v egregore spúšťa imunitný systém, ktorý je zameraný na likvidáciu takéhoto človeka. Takáto likvidácia môže prebiehať dvoma spôsobmi:

— buď prostredníctvom ochorenia,

— alebo vytvorením nebezpečných situácií, z ktorých nie je možné vyviaznuť živý, alebo nezmrzačený.

Čo sa dá urobiť?

Uvedomiť si, čo z ktorého egregoru pochádza a vyjasniť si čo je dobro a čo zlo, pretože to je reálne jediná informačná ochrana vo všetkých procesoch spojených so súčinnosťou jedinca a noosféry planéty, vrátane všetkých egregorov, ako sociálnych tak aj biosféro-krajinných.

Auditórium: Vari sú naozaj všetky egregory tak hrozné, že sú pripravené zabíjať človeka, aj keď by napríklad stačilo ho od seba nejako odpojiť? A potom, musia existovať aj silnejšie egregory...

MV: Egregory sú rôzne, no dochádza aj k takýmto situáciám. Mal som možnosť sledovať prípad, keď egregory z otcovej línie a egregory z matkinej línie boli navzájom konfliktné. Vo výsledku tak dieťa malo namiesto životopisu — chorobopis.

Auditórium: Ale existujú aj iné príklady...

---

¹ T.j. viac uvažovať nad Životom a situáciami, ktoré život prináša. Usilovať sa pochopiť zmysel toho, čo sa okolo mňa deje.

MV: Áno, život je rôznorodý, sú aj iné príklady. Existujú prípady, keď človek sedí v jednom egregore, nemá s ním vôbec žiadny konflikt a egregor ho vedie životom. Proste ho vedie a jemu sa darí. Nezažíva žiadne nepríjemnosti, pretože egregor ho prevádza pomimo nich, alebo im vystavuje niekoho iného. Takáto situácia je tiež možná.

Auditórium: Vojny medzi egregormi?

MV: Áno vojny egregorov medzi sebou sú tiež možné... Tie sa nakoniec odrážajú v skutočných vojnách (*medzi ľuďmi*).

Auditórium: A čo tak napríklad futbalový egregor klubu Spartak a egregor klubu Dynamo. Sú v podstate akoby nepriatelia?

MV: Áno.

Auditórium: Ale oni sa navzájom nelikvidujú?

MV: A čo, vari nedochádzalo k bitkám fanúšikov?

Auditórium: Dochádzalo, ale aj tak, oni nejdú až na úplnú likvidáciu?!

MV: No a prečo?! Pri bitkách fanúšikov dochádza aj k smrteľným prípadom. Druhá vec je, že silovo sú približne rovnako mocné a predovšetkým, oba egregory sú prvkami jediného futbalového egregoru. Preto tam funguje tiež niečo také, čo poznáme ako estrádne vystúpenie, [bitka nanajských chlapcov](#). Keď jedného človeka oblečú do dvoch kožuchov tak, aby sa ich golieri nachádzali na úrovni jeho pásu, kapucne sú zošité, ten človek sa zohne a na ruky mu tiež natiahnu topánky. Potom to zvonku vyzerá tak, akoby sa dvaja chlapci oblapili a bojovali spolu zo všetkých síl a v podstate to iba jeden človek znázorňuje čosi, čo vyzerá ako boj. Veľa egregorov je skutočne takýchto — mnohohlavých. Boj je ich životom, vždy v nich panuje nejaký vnútorný konflikt.

Ak sa pozrieme na ruské dejiny za obdobie posledného tisícročia, uvidíme, že civilizačný egregor Ruska je vnútorne konfliktný. Možno ho prirovnať k hydre s mnohými hlavami a mnohými labami, ktorá si pri pohybe neustále šliape na vlastné chodidlá, zamotáva sa do nich, potkyna a padá. Potom pred sebou zbadá hroznú papuľu, začne ju dusiť a zrazu si uvedomí „*ach, veď to je moja*“.

Otázka konfliktnosti egregorov nie je práve tou najľahšou otázkou v živote. Problém je v tom, že ak chceme vymenovať všetky egregory, aké len existujú, tak:

1. Citlivosť a vnímavosť nikoho z nás nie je dost' veľká, aby sme ich objavili úplne všetky.
2. Za celú históriu ako aj v súčasnosti ich existuje tak obrovské množstvo, že by sme sa iba zamotali.

V lekciiach je reálne len poukázať na to, že takýto problém existuje, že s ním žijeme, a aby sme ho dokázali riešiť, tak všetci sa musíme zaoberať otázkami osobnostnej egregoriálnej súčinnosti.

Pričom, čo sa týka historickej minulosti, tak ešte v sovietskych časoch písal I. A. Jefremov vo svojom románe „Hodina býka“, ako o už hotovej veci, že v ďalekej budúcnosti ľudstvo vynaloží veľké úsilie k tomu, aby vyčistilo Noosféru planéty od zla, klamstiev a všetkého tomu podobného. A my dnes žijeme v dobe, keď tento proces sa nielenže nezavrášil, ale ešte ani nezačal. Pretože takýto proces môže prebiehať len v režime nášho zmysluplného vplyvu vôle (*a každého jedného človeka*) na celý egregoriálny systém planéty, skrz vlastné

vyžarovania biopolí s určitým zámerom. Preto to celé nie je až tak jednoduché. A dialektika (*ako nástroj poznania*) je jedným z prostriedkov riešenia tohto problému.

Prax je kritériom pravdy

Keď už sme sa vrátili k téme poznania, tak zakaždým keď vyjadríme nejaký názor, vedie nás to k otázke: *je pravdivý alebo lživý?* A tu je treba poukázať na to, že jediný princíp, ktorý umožňuje rozlíšiť *životu osožné* názory od klamu, je princíp: **prax je kritériom pravdy**. To znamená, že ak vám ponúkajú recept, na základe ktorého má byť upečená napríklad torta Napoleon, a vy postupujete presne podľa receptu, pričom vyjde z toho nakoniec nevedno čo, tak je jasné, že ten recept bol lživý/zavádzajúci.

Auditórium: Alebo neviete piecť.

MV: No tá vec sa má tak, že ak postupujete prísne podľa receptu, tak sa vám niečo podariť musí, pod podmienkou, že ingrediencie nie sú falošné a rúra je v poriadku. Áno, možno to nebude práve majstrovské dielo kulinárskeho umenia, ničmenej bude to úplne jedlá a ľahko rozpoznateľná torta. Ak na výstupe získate niečo celkom iné, alebo sa vám to nepodari vôbec, potom zrejme existuje akési skryté know-how, s ktorým vás autori receptu nepovažovali za nutné oboznámiť.

Uvediem príklad jedného takeého know-how. Všetci vedia, že do boršču sa dáva cvikla, ale málokto vie, že chuť boršču sa mení aj v závislosti od toho, či je cvikla nastrúhaná na strúhadle, alebo nakrájaná nožom na malé tyčinky. A tak vo výsledku boršč, v ktorom cvikla nebola strúhaná na strúhadle, ale rezaná na malé tyčinky, je ďaleko chutnejší a zdravší. Prečo je to tak, to neviem, napriek tomu je to tak. Tiež to ale znamená, že postup uvedený v recepte, musí byť dostatočne presný, aby v praxi priviedol k tomu výsledku, ktorý bol opísaný.

Pokiaľ sa bavíme o chybách, t.j. o odchýlkach toho čo sa nám podarilo a toho čo je opísané v recepte, potom ak všetko ide správne, tak výsledný produkt musí byť o niečo lepší, než to čo je opísané v recepte.

To nás vedie k ďalšej otázke. Dobré, princíp „*prax je kritérium pravdy*“ je správny a funguje dobre vo vzťahu k minulosti. Ale čo ak sa len chystám niečo robiť? Mám určitý projekt a ak je ten projekt chybný, tak potom keď ho realizujem, budem musieť čeliť množstvu negatívnych efektov. Azda princíp „*prax je kritériom pravdy*“ v tomto prípade nefunguje?

Tu existujú dva navzájom sa vylučujúce názory.

— Jeden názor hlása že áno, princíp „*prax je kritériom pravdy*“ nefunguje v režime predvídania rôznych nepríjemností.

— A druhá odpoveď hovorí, že princíp „*prax je kritériom pravdy*“ funguje aj vo vzťahu k minulosti, ale aj predvídaním môže pomôcť predchádzať rôznym nepríjemnostiam. Je k tomu však potrebné mať určité psychologické zručnosti.

Uvedieme si jednoduchý reálny príklad z histórie. Prvá sovietska reaktívna stíhačka BI-1 sa rozpadla počas letu. Jej pilot Grigorij Jakovlevič Bachčivandži zahynul. Aká je história tohto prípadu? BI-1 bolo lietadlo aerodynamicky optimalizované na základe vedecky podložených metodík aerodynamiky pre nízke rýchlosti, pri ktorých bolo možné nebrať do úvahy stlačiteľnosť plynu, vzduchu. Počas jedného z letov, pri strmhlavom lete, bola dosiahnutá rýchlosť blízka k rýchlosti zvuku. Pri takých rýchlostiach letu nemožno nebrať do úvahy tlak vzduchu na povrch. V dôsledku stláčania vzduchu dochádza k prerozdeleniu tlaku na povrchu, ktorý je obtekaný náporovým vzdušným prúdom. Všetky aerodynamické sily a momenty sú z pohľadu matematiky vyjadrené integrálmi tlaku na každom bode povrchu lietadla. Ak je treba zohľadniť stlačiteľnosť vzduchu, musia byť použité iné aerodynamické

teórie. Je treba postaviť iný aerodynamický tunel, v ktorom možno simulovať rýchlosti obtekania zodpovedajúce reálnemu letovému režimu, a až potom bude zhotovený taký aerodynamický model lietadla, aby bol let bezpečný.

Chápete, ak sa bavíme len o intelekt, tak samotný jav stlačiteľnosti vzduchu v procese obtekania bol známy už predtým. V podstate, človek by sa mal dovŕtiť, že ak pôjde o vysokú letovú rýchlosť, tak je treba lietadlo projektovať trochu inak. No nájsť dokumenty, kde by bolo jasne uvedené, či Bolchovitinov (*hlavný konštruktér lietadla*) neriešil tento problém, alebo naopak ho riešil a dostal zápornú odpoveď, v dôsledku čoho zahynul Bachčivandži... Neviem, či takáto dokumentácia existuje alebo nie.

Je to dôkaz toho, že aj keby sme sa spoliehali len na intelekt, bolo by možné predísť mnohým nešťastiam. A princíp „prax je kritérium pravdy“ funguje a v rovine intelektuálnej činnosti umožňuje predchádzať nešťastiam. Funguje na základe tých vedomostí, ktoré veda dokázala vypracovať (a prakticky overiť) v minulosti.

A ako je to v situáciách, keď veda ešte nestihla získať potrebné vedomosti, na základe ktorých by bolo možné intelektuálne posúdiť, či je riešenie bezpečné alebo nie? Odpoveď na túto otázku tiež súvisí s psychológiou. Ako?

Predstavivosť vs. Intuícia

Každý z nás si iste dokáže spomenúť na situáciu, keď mu jeho **predstavivosť** vykresľovala hrôzostrašné obrazy v dôsledku nedostatku dôveryhodnej informácie o tom, čo sa deje za hranicami nášho vnímania. A potom, keď sme dostali dôveryhodnú informáciu spoza hraníc nášho bezprostredného vnímania, tak sme zistili, že sme boli iba obeťou neodôvodneného, iluzórneho strachu a hier našej predstavivosti.

Popritom sa v živote prakticky každému stalo, že sa dostal do situácie, keď ho **intuícia** varovala: „*Nerob to, nechod tam!*“. Alebo naopak: „*Urob to. Určite to urob!*“

Takže vzniklo tu rázcestie, pretože v závislosti od našej reakcie na podobné varovania sme sa buď riadili varovaním vlastnej intuície, alebo nie. V prípadoch, keď sme poslúchli intuíciu, sa vytvorila množina situácií, v ktorej prebiehalo všetko dobre. A často krát sme sa aj dozvedeli, prečo sme danú vec nemali robiť, alebo naopak, prečo sme ju urobiť mali. V iných situáciách sme naopak varovanie či návrhy svojej intuície ignorovali, a podnikli niečo svojvoľne. V takýchto situáciách sme sa buď stretli s určitými nepríjemnosťami, alebo sme boli kúsok od toho, aby nás tieto problémy zasypali v plnej výške.

V živote každého z nás existujú dve množiny situácií:

1. keď v nás naša predstavivosť vyvoláva neopodstatnený strach, a
2. keď nás naozaj varuje naša intuícia.

Ako s tým súvisí princíp „prax je kritériom pravdy“?

Intuíciu je počuť len pri správnom emočno-zmyslovom naladení

Tento princíp „prax je kritériom pravdy“ s tým súvisí tak, že ak si spomenieme nielen na samotné situácie, ale dokážeme si vybaviť aj tú **náladu**, ktorá nás v danej situácii sprevádzala, tak zistíme, že naše nálady sa v rôznych situáciách líšia.

— *Existuje nálada, keď sú emócie veľmi vybudené, negatívne, a predstavivosť desí,*

— *a sú situácie, keď sú emócie v norme, avšak intuícia varuje.*

Práve tento rozdiel medzi situáciami je potvrdením univerzálnosti princípu „prax je kritériom pravdy“, no nie vo vzťahu k realizácii konkrétnych projektov, ale vo vzťahu k **emočno-zmyslovému naladeniu** človeka, vďaka ktorému si vopred uvedomuje, že projekt je potenciálne škodlivý, alebo nebezpečný, a že je potrebné prijať určité opatrenia, aby sa daný

projekt nerealizoval alebo bol modifikovaný tak, aby sa stal bezpečným pre neho samotného i jeho okolie.

Psychológia je naozaj kľúčovou vedou pre riešenie všetkých problémov spoločnosti. Z toho dôvodu sa psychológia musí stať *metrologicky konzistentnou* a všetko, čo sa v psychike nachádza, musí byť rozpoznateľné a opísateľné tým pojmovým aparátom, ktorý navrhuje tá-ktorá teória osobnosti, alebo teória kolektívnej psychiky spoločnosti.

Auditórium: Áno, ale vy tu teraz rozprávate veci, ktoré do súčasnej psychológie nijako nezapadajú. Nie sú s ňou v súlade.

MV: Čo narobíš. K súčasnej psychológii má výhrady mnoho ľudí (*ktorí nie sú profesionálnymi diplomovanými psychológmi, a neživia sa touto profesiou*) práve preto, že sa v nej ignoruje veľmi veľa problémov. A tie problémy ktoré sa neignorujú, sú osvetľované neadekvátnym spôsobom.

Ak budeme ale vychádzať z toho, že informácia je:

- *objektívnou kategóriou existencie Všemohúru,*
- *že informácia existovala ešte pred vznikom ľudí ako druhu,*
- *že informácia tu je, bola a bude pred narodením hocikoho z nás,*

potom **psychika človeka je skrátka systémom, ktorý pracuje s objektívnou informáciou, avšak subjektívnym spôsobom.**

Súčasná psychológia sa vôbec nezaujíma o to, ako sa napríklad informácia dostane do psychiky, a čo to vlastne psychika vôbec je. Preto je tu problémov veľmi veľa. *Realita je taká, že je potrebné zaoberať sa svojou vlastnou psychikou. Treba mať predstavu o tom čo je to norma, z čoho sa norma skladá, a ako v rámci tejto normy musia byť komponenty psychiky medzi sebou zladené – staticky aj dynamicky.*

A najťažšie je riešiť tieto úlohy v priebehu ich interakcie s prostredím, vrátane agresívneho.

- *Udržiavať emočno-zmyslové naladenie.*
- *Dávať pozor, aby nedochádzalo k situáciám, keď pod tlakom okolností sme nútení upustiť od schémy č.3 pri tvorbe riadiacich rozhodnutí.*
- *Dávať pozor, aby sa neprerušovala reťaz „osvietenie rozlíšením—pozornosť—analýza novej informácie—zdokonaľovanie videnia a chápania sveta—činnosť na základe nového videnia a chápania sveta“.*

Ak budú tieto zadania pre nás prioritné, potom naše vedomie bude správne klásť úlohy pred nevedomými úrovňami psychiky, a tie ich budú riešiť bezpečným spôsobom v istom automatickom režime. Potom svojím životom budeme prechádzať úspešne, vďaka automatizmom zabudovaným v nevedomých úrovniach našej psychiky a tým, ktoré si sami formujeme. Takto budeme stáť nad egregormi, a nie nevedomky pod ich vplyvom. Budeme môcť využívať egregory rovnako, ako teraz využívame technosféru, ale to znamená inú kvalitu života. Ak budeme z tejto pozície hovoriť o tom, čo je to duchovná kultúra, potom **duchovná kultúra je kultúrou osobnostnou. Je to vzájomná súčinnosť osobnosti s Noosférou planéty a egregormi ktoré obsahuje (biosféro-krajinnými aj sociálne podmienenými).** Ďalej sa budeme zaoberať teóriou riadenia ako takou.

Čo ešte možno povedať o intuícií?

Intuícia — je to mnohostranný jav, pretože do tohto slova zahŕňame povahovo rôzne procesy. Po prvé, **je to práca vlastného zmyslu pre mieru a nevedomých úrovní psychiky**, keď nevedomý intelekt (*podvedomie*) vyjaví na úrovni vedomia nejaké varovanie, predpoveď,

radu. Okrem toho intuícia **zahŕňa aj porovnávanie informácií z egregorov** (na nevedomej úrovni), ktoré vedia viacej, než ktokoľvek z nás samostatne, a ich algoritmy v rade prípadov predpovedajú mnohé z toho, čo sa môže stať, alebo čo sa stane v prípade realizácie egregoriálnych algoritmov.

Božie vnuknutie, proroctvo

Okrem egregoriálnych a osobnostných procesov **intuícia zahŕňa aj to, čo sa nazýva Božím vnuknutím alebo proroctvom**, keď sa informácia o budúcnosti dáva človeku priamo Zhora. Pričom treba obrátiť pozornosť na tú skutočnosť, že *intuícia v absolútnej väčšine prípadov v tej či onej forme varuje pred nešťastím*. Je to vyjadrené tým, že v histórii ľudskej civilizácie prakticky nie sú žiadne predpovede o nejakých priaznivých variantoch rozvoja situácie. V ľudskej histórii ostávajú v pamäti všemožné proroctvá o nešťastiach, ktorá sa stali. Prečo? Pretože, ak sa pozrieme na túto otázku z pozície teórie riadenia, tak to bude vyzeráť nasledovne:

Existuje človek alebo nejaká sociálna skupina, ktorá žije v režime samoriadenia a je v súčinnosti s objemnejšími procesmi. Medzi týmito objemnejšími procesmi je aj hierarchicky vyššie riadenie — to je riadenie zo strany Noosféry a jej egregorov, a je to aj Všemocnosť.

— Ak proces samoriadenia prebieha v prípustných medziach, potom z pohľadu hierarchicky vyššieho riadenia, nemá dôvod do tohto procesu zasahovať.

— Ak sa proces zásadne odklonil a hierarchicky vyššie riadenie má záujem na tom, aby tento proces pokračoval a pokračoval v prípustných medziach, potom je nevyhnutné dať mu na vedomie, že ide zlým smerom a následky budú také a také. Treba ho uvedomiť, aby zmenil svoj cieľ a patričným spôsobom aj charakter svojho samoriadenia. Ak je to zrealizované, potom k predpovedanému nešťastiu nedôjde. Ak to zrealizované nie je, tak sa predpovedané nešťastie vyplní, a ľudom ostane v pamäti.

Tak, ako napríklad proroctvo Kasandry o Trójskej vojne. Ak by Trójania Kasandru vypočuli, dali na ňu, a zavreli Parisa na 1-2 týždne (*kým vychladne*), tak by sa situácia zmenila a Trójska vojna by sa nekonala. Trója by možno existovala dodnes, ale Kasandru a jej nesplnené proroctvo by si nikto nepamätal. Toľko z histórie stredomorskej kultúry.

Na Východe zasa existuje príslovie: „*Ak nezmeníme smer svojho pohybu, potom riskujeme, že dôjdeme tam, kam aj smerujeme*“. O čom vypovedá? O tom istom. Že ak naozaj smerujeme tam, kde to bude pre nás veľmi, veľmi nepríjemné, potom je lepšie zmeniť smer svojho pohybu.

Paranormálne experimenty a etika

Je tu ešte jedna taká vec. Psychológovia sa niekedy pokúšajú o experimenty typu:

— „Existuje intuícia, alebo neexistuje?“;

— „Existuje telepatia, alebo neexistuje?“;

— „Má ľudské vedomie schopnosť presúvať sa vo frekvenčnom rozsahu vnímania tak, aby dokázalo zachytiť priebeh situácií takých procesov, aké možno reálne zachytiť len na vysokorýchlostnú kameru (*rádovo stovky až niekoľko desiatok tisíc záberov za sekundu*)?“.

Realita je taká, že v podobných experimentoch dochádza k narušeniu etiky, a pretože etika je časťou života, ktorá vychádza nad rámec ľudskej spoločnosti, potom podobné experimenty dávajú negatívny výsledok. Takže z ich pohľadu intuícia neexistuje, rovnako ako ani telepatia a tak ďalej. Experimenty na tému možnosti presunu vedomia v čase tiež dávajú negatívne výsledky. Napriek tomu existujú ľudia, ktorí sa v reálnom živote pri riešení svojich osobných alebo sociálnych problémov stretli s prejavmi intuície, stretli sa s prejavmi telepatie, stretli sa s tým, že sa ich vlastné vedomie alebo vedomie ich blízkych prenieslo do iných frekvenčných

rozsahov a vo výsledku sa dostali k informáciám, ktoré občas nebolo možné získať ani existujúcimi technickými prostriedkami. Takéto okolnosti teda tiež existujú.

Kritérium pravdivosti teórie

Táto skutočnosť vedie ešte k jednej otázke, ktorá súvisí s tým, aké kritériá pravdivosti existujú v súčasnej tradícii ateistickej vedy. Hoci niektoré školy vychádzajú z toho, že „prax je kritériom pravdy“, avšak v absolútnej väčšine prípadov je u nich kritériom pravdy *opakovateľnosť výsledkov*. Realita je ale taká, že samotná **opakovateľnosť výsledkov nie je kritériom pravdy**. Napríklad možno uviesť príklady matematických výpočtov, ktoré opakovane vedú k chybnému výsledku, pretože výpočet obsahuje rovnakú chybu. A ak tento výpočet ukážete niekomu inému, tak zďaleka nie každý je schopný tú chybu objaviť.

Ak budete hľadať, tak na internete nájdete príklady výpočtov rovníc, kde vo výsledku vychádza $2 = 5$. Predchádza tomu niekoľko riadkov výpočtov a zďaleka nie všetci si všimnú, že keď sa jedna zo zátvoriek v pravej a ľavej časti rovnice kráti, vedie to k deleniu nulou, ktoré je v aritmetike zakázané. A pokiaľ tam bude to delenie nulou, tak zvyšné činitele môžu byť hocikaké, aj $2 = 5$. A rovnica je naozaj správna za podmienky, že výraz v zátvorkách sa rovná nule. To znamená, že **opakovateľnosť výsledku a interpretácia získaného výsledku nie je vždy potvrdením správnosti výsledku**.

Kritériom pravdivosti (teórie) je len prax v tom zmysle, že teoretický predpoklad sa v určitých podmienkach stáva realitou. Pretože, ak sú podmienky iné, tak predchádzajúci výsledok nie je zaručený. Ničmenej, žijeme v kultúrnych podmienkach, kde je to normou. Napríklad v druhom zákone termodynamiky je taká definícia: „*Perpetuum mobile druhého typu nie je možný*“. Perpetuum mobile druhého typu je hypotetický stroj, ktorý čerpá energiu z nejakého zdroja do tej chvíle, kým teplota tohto zdroja nedosiahne hodnotu blízku absolútnej nule. Na základe druhého termodynamického zákona bola dlhý čas kultovou hypotéza o *tepelnej smrti Všemohúru* v budúcnosti, pretože teplota sa vraj všade vyrovná a Všemohúr zahynie. Druhý termodynamický zákon je v takejto podobe uvedený prakticky vo všetkých učebniciach fyziky a tým skôr v učebniciach termodynamiky.

Do tých učebníc sa však už nedostal nasledujúci fakt. V roku 1866 Maxwell riešil úlohu: stĺpec plynu v gravitačnom poli s nehybnou hornou a dolnou vrstvou a získal výsledok, že dolné vrstvy tohto stĺpca plynu budú teplejšími, než tie horné. Tento výsledok je ale v rozpore s druhým termodynamickým zákonom. Prečo? Pretože tie modely, na základe ktorých je založený druhý termodynamický zákon, nepočítajú so silovými poľami, ktoré ale v prírode existujú. Tieto polia, presnejšie povedané ich pôsobenie, ovplyvňujú výsledok a v takom prípade by druhý termodynamický zákon mal znieť, že *existencia perpetua mobile druhého typu je v určitom smere technicky možné*.

Ďalej existuje oficiálny obežník prakticky vo všetkých akadémiách vied a patentových úradoch na celom svete, že projekty ohľadne Perpetuum mobile sa na posúdenie neprijímajú. Ničmenej žijeme v takej kultúre, kde princíp „*prax je kritériom pravdy*“ nikoho k ničomu nezaväzuje, pretože ho buď nevedia používať, alebo si ho neželajú osvojiť.

Princíp „Prax je kritériom pravdy“ je princípom, ktorý nepozná žiadne výnimky jak v aspektoch prírodovedy, tak ani v aspektoch humanitárnych vied a predovšetkým v aspektoch náboženstva. Pretože otázka existencie Boha nie je otázkou viery. Sú to vedomosti, hodnoverne eticky potvrdené tým, že Boh odpovedá na modlitbu veriaceho tým zreteľnejšie, čím je veriaci vnímavejší k osloveniam Boha skrz vlastné svedomie, vnútorný svet, skrze jazyk životných okolností a skrze iných ľudí.

To by bolo pre dnešok všetko.

Auditórium: Mám otázku ohľadom jazyka životných okolností, intuície. Mnohokrát som si ja sám, ale aj moji príbuzní, známi hovorili: „Cítil som, že som tam nemal chodiť, cítil, ale aj tak som tam šiel, urobil som to a dopadlo to zle.“ Napríklad pocítiš, že by si dnes nemal ísť do práce. No ako tam môžeš neísť? Cítiš, že by si nemal ísť na nejakú schôdzku, ktorú si si zjednával tri mesiace, a zrazu by si ju mal zrušiť. Vyjdeš von autom, rozbehneš sa a zrazu pocítiš, že by si tam nemal jazdiť. Predsa nedá sa zrušiť úplne všetko!

MV: Vec sa má tak, že naozaj existujú veci, ktoré sa zrušiť nedajú. Je to podobné tomu, ako keby sme dostali varovanie pred búrkou a žili pritom v epoche plachetníc — vyplávať z prístavu na more by sme teda nemali. Pokiaľ je to ale nevyhnutné, tak vyplávať môžeme, ale plachty a loď musíme riadiť úplne iným spôsobom, opatrnejšie, premyslenejšie, zbytočne neriskovať.

Auditórium: Čo sa mňa týka, tak, keď som tušil, že niečo nebude v poriadku a nemohol to zrušiť, bol som opatrnejší, no narazil som väčšinou tam, kde by mi ani nenapadlo, že tam na mňa číha nejaká pasca.

MV: *Treba dosiahnuť správne emočno-zmyslové naladenie, a ak to naozaj nezrušíme, tak treba sa venovať otázke: a čo by som mal robiť? Pozmeniť projekt, vstúpiť do režimu nepriamo, urobiť dodatočne čosi navyše? Väčšina ľudí na takýto druh varovania vôbec nereaguje.*

Kedysi odvysielali film „*Utajený obelisk*“, bol zasvätený tragédií, ktorá sa stala v sovietskom vojenskom námorníctve v apríli roku 1970, keď na ponorke K-8, ktorá bola ponorená v Biskajskom zálive, došlo k požiaru. Ponorka sa vynorila, tri dni bojovali s požiarom i o holý život, potom sa potopila a zahynulo pritom niekoľko desiatok ľudí. Natočili aj jednu vdovu po členovi posádky, ktorá tvrdila, že celú tú katastrofu videla vo sne asi pol roka pred tým, než k nej došlo. Bohužiaľ celé sa to dialo v epoche dialektického materializmu a ateizmu, a práve tieto „brzdy“ ateizmu a materializmu (v psychike ľudí), ktoré odmietali intuíciu a celkovo nábožnosť, nakoniec priviedli k tomu, že táto ponorka skutočne utrpela katastrofu.

Pretože aj keď sa tej pani zazdal sen budúcej katastrofy, stačilo iba mysliet' alebo sa modliť': „nech sa to nestane“. A nestalo by sa to! Matrica, v medziach ktorej prebiehala príprava tejto katastrofy, by sa narušila, zmenila, modifikovala iným spôsobom a katastrofa by sa nestala.

No a takto, keď k tej katastrofe nakoniec došlo a oznámili to rodinným príslušníkom posádky, tak ona už vedela, kto zostal na žive, kto zahynul, kto ovdovel. *Preto otázka, aký zaujať postoj k intuitívnym varovaniam, nevedie k jednoznačnej odpovedi, vždy závisí od konkrétnej situácie.* Jednotné recepty neexistujú, okrem toho, že na každú situáciu treba nejako reagovať. A reakcia môže byť rôzna: od vnútornej mobilizácie do úplného ignorovania a zrušenia svojich zámerov, alebo obrátenie sa k Najvyššiemu s prosbou o podporu v danej situácii a jej priaznivé vyriešenie. No vždy je to konkrétna situácia, v ktorej sa každý človek musí rozhodnúť sám, čo a ako urobiť, jednotný recept neexistuje.